



မိုးလင်းစာပေ

မယ်ခိုင်

ဝ ကိ ဝါ



(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုအုပ်)

အခန်း(၁)

မိုးရွာပြီးစမို့ လမ်းကလေးသည် မိုးကဲအမှုန်အမွှားများနှင့် စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေသည်။ တစ်နေ့လုံး ပူထားသည့် နွေကြောင့် မိုးသည်းထန်ခဲ့သော်ငြား ဖုန်သိပ်မိုးဟုသာ ထင်မှတ်ရသည်။

မြေခိုးကြောင့် ရာသီဥတုသည် သာမန်ထက်ပူသည်ဟု ခံစားရ၏ ။
မိုးမင်း၏ နောက်တော်ပါး လေမင်းသည် တစ်ချက် တစ်ချက်
ဝေ့တိုက်လိုက်သောအခါ သစ်ရွက်ကြားပုန်းခိုနေသော မိုးစက်လက်ကျန်များသည်
သူထက်ငါ အလှအယက် ခုန်ဆင်းလာကြပြန်သည်။

မိုးစက်ကျသံ လေတိုးသံတို့သည် မြေငွေ့နှင့် ဝိရောမိ မဖြစ်သော်ငြား
သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ ဂရုမပြု နိုင်အားပေ။ ရာသီဥတု အခြေအနေကို
ခံစားဖို့လည်း သူ့ရင်ထဲ နေရာလွတ်မရှိပေ။

“ ဘယ်လို.... နေညီ..... သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟုတ်လား”

“ ဟုတ်တယ် သံဝရ..... ဒီမနက်ပဲ သူ ငါ့ကို အသိပေးတယ်။
နှစ်လရှိပြီတဲ့။ Ultrasounds ပါ ရိုက်လာခဲ့ သေးတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့
အလိမ်အညာတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ တကယ်ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

နေညီ၏ စကားက လေးပင်စွာ ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်တော့မည့် လူတစ်ယောက်၏ ပီတိမျိုး နေညီထံ
လုံးဝမတွေ့ရချေ။

“ အဲတော့..... မင်းဘာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားသလဲ”

သံဝရ၏ မေးခွန်းသည် နေညီကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ရိုက်ချလိုက်သလို ခံစားရသည်။ နေညီမျက်လုံးများ သည် ရဲရဲနီနေလေသည်။ ပေါက်ကွဲချင်နေသော ဒေါသကို ထိန်းနေရသည်ဆိုတာထက် ဝမ်းနည်းနာကျင်နေသော နှလုံးသားကို ထိန်းချုပ်နေသည်နှင့် တူသည်။

နေညီ၏ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို သံဝရ ကြားနေရသည်။ နေညီကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေသော သံဝရ၏ မျက်လုံးများသည် နီမြန်းနေသည်။

“ငါ့ကို လူညံ့တစ်ယောက်လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပါတော့ သံဝရ။ ငါ..... တကယ်ညံ့ပါတယ်”

နေညီအသံက ဗလုံးဗထွေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ နေညီအသံတွေက ကူကယ်ရာမဲ့နေသူတစ်ဦးပမာ တုန်ယင်ချောက်ချားနေသည်။

“ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်နေဦးမှာလဲ။ ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေအပေါ် မူတည်ပြီး အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ သတ္တိကို မွေးလိုက်စမ်းပါ။ မင်း..... ဘာဖြစ်ချင်တာလဲဆိုတာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစား.....”

တည်ငြိမ်စွာ ဟန်လုပ်ပြောနေသော်ငြား သံဝရ၏ အသံသည် အဖျားခတ်တုန်ယင်သွားပြန်သည်။

သံဝရသည်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမည်ဆိုတာ နေညီ သိသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားတယ်ဆိုတာထက် စိတ်ရှုပ် ထွေး နေလိမ့်မည်ဆိုလျှင် ပိုမှန်သည်။

ထို့ကြောင့် ပြဿနာကို သံဝရအား မပြောပြရန် အားတင်းထားသော်လည်း နေညီ၏ စိတ်ထွက်ပေါက်သည် သံဝရသာ ဖြစ်သည်။

အားလုံးရှေ့ ဟန်လုပ်နေရသော်ငြား သံဝရကိုတော့ ပွင့်လင်းချင်သည်။ ရိုးသားစွာ ဆက်ဆံချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သံဝရသည် စိတ်ရှုပ်ထွေး

သွားစေမည့်ကိစ္စဆိုသော်ငြား ရင်မဖွင့်ဘဲမနေနိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုသို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့လည်း သံဝရထံမှ အားပေးစကားကို မျှော်လင့်မိပြန်သည်။

“အဲဒီ လို Ultrasound သွားရိုက်တော့ မင်း..... သူ့ဘေးမှာ ရှိမနေခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

နေညီ သံဝရကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အားကိုးရာရှာနေသော မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။

ဟုတ်သားပဲ..... သူ..... ငွေဖျိုင်းဖြူရဲ့ အနီးအနားမှာမှ ရှိမနေခဲ့တာပဲ။ ငွေဖျိုင်းဖြူ လိမ်တာလည်း ဖြစ်နိုင် သည်လေ။ ဘာကြောင့် ဒါကို သူ မစဉ်းစားမိပါလိမ့်။

“မင်း..... ဆိုလိုချင်တာက ဒီတစ်ခါလည်း သူ ငါ့ကို လိမ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သံဝရ မဖြေပေ။ ပါးလွှာပိရိသော နှုတ်ခမ်းကိုသာ ခပ်ဟဟလေးသာ ဖွင့်ထား၏ ။

သံဝရ၏ မျက်ဝန်းအစုံသည် နေညီမျက်နှာမှ တစ်ခြားသို့ မရွှေ့ချေ။

သံဝရသ် အထူးတည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သူ ဖြစ်သည်နှင့် အညီ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို စူးနစ်စွာ ကြည့်တတ် သည်။ ထိုင်နေလျှင်လည်း အထူးငြိမ်သက်နေတတ်သည်။ လမ်းလျှောက်လျှင်လည်း ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးများကို ခပ်မှန်မှန် လှမ်းတတ်သည်။

ယခုလည်း သံဝရသည် အထူးတည်ငြိမ်နေပြန်သည်။ သံဝရ တစ်ခုခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် စဉ်းစားနေပေ လိမ့်လည်း။

“ကိုယ့်အပေါ် ရိုးသားတဲ့သူကို သံသယမဖြစ်သင့်ပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ်

လိမ်ညာဖူးသူကို ယုံတာတော့ ကိုယ့်ရဲ့ အပြစ်ကြီးပဲ။ ငွေဗိုင်းဖြူက မင်းကို ညာနေတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါကတော့ လို့လား။”

နေညီ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ သံဝရ ပြောရင်လည်း ပြောစရာပင်။ ငွေဗိုင်းဖြူနှုတ်မှ မှန်ကန်သော စကားကို သူ မကြားဖူးပေ။

ချစ်သူဘဝတုန်းက တစ်ကြိမ်လေး စည်းကျော်ခဲ့ဖူးသည်။။ သို့သော် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီဟုပြော၍ ရှေ့နောက် စဉ်းစားချိန်ပင် မရတော့ပါပဲ ဇွတ်မှိတ်လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သူ မှားခဲ့သည်။ ပြင်လို့မရတဲ့ အမှားကို သူ လွယ်လွယ်နဲ့ ကျူးလွန်ခဲ့မိသည်။

လက်ထပ်ပြီး တစ်လလောက်ကြာမှ ငွေဗိုင်းဖြူထံ ကိုယ်ဝန်မရှိမှန်း သူ သိခဲ့သည်။ သူ ပေါက်ကွဲခဲ့သည်။ ငွေဗိုင်းဖြူကို အပြစ်တွေ တင်ခဲ့သည်။ ဒီလိုမှန်းသာ သိခဲ့ရင် ငွေဗိုင်းဖြူကို သူတာဝန် မယူခဲ့ပါဘူး ဟုပင် တွေးခဲ့ မိသည်။ သို့သော် မင်းက ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ ဟူသော သံဝရရဲ့ ချီးကျူးစကားကြောင့်သာ ငွေဗိုင်းဖြူ အပေါ် အမြင်ပြန်ကြည်လင်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်းခံနိုင်ခဲ့သည်။ Lady First ဟု ရင်ထဲမှာ မှတ်ထားပြီး အရာရာ ရှေ့တန်းတင်ပေးခဲ့သော်လည်း သူ မပျော်ရွှင်ပေ။

ငွေဗိုင်းဖြူသည် သူ့အပေါ်လွှမ်းမိုးလွန်း၏ ။ ချုပ်ချယ်လွန်းသည်။ တစ်နေ့တာ သူ သွားလာသမျှကို အစီရင် ခံ တင်ပြရသည်။ အသုံးစရိတ်ကို ရှင်းပြရသည်။ သူငယ် အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပြီးနောက် အဆင့်မြင့်စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်သူဌေး တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ကြီး၏ ဦးဆောင်သူ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ မိသားစုကိုလည်း ဦးဆောင်ချင်သည်။ သို့သော် ငွေဗိုင်းဖြူက သူ့ဆန္ဒကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲ ဘာတွေရှိသလဲ..... သူက ဘာဖြစ်ချင်ခဲ့သလဲဆိုတာမျိုးကို ဘယ်သောအခါမှ စဉ်းစားပေးသူ မဟုတ်ချေ။ သူ လုပ်သမျှ ကိစ္စအားလုံးသည် အမှားဖြစ်ပြီး

ငွေဗိုင်းဖြူ လုပ်သမျှ ကိစ္စတိုင်းသည် အမှန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ငွေဗိုင်းဖြူသည် ဘယ်လောက်ပဲ မှားယွင်းတဲ့ကိစ္စကို လုပ်ထားပါစေ အမှန်သာဖြစ်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းပါး လှလှလေးနှင့် အပြစ်များကို ရှောင်လွှဲတတ်သည်။ လောကလူအားလုံးသည် အဖြူကို အဖြူလို့ မြင်စေဦးတော့ ငွေဗိုင်းဖြူက အဖြူကို အမည်းပြောလျှင် သူလည်း ရောယောင်မည်းလိုက်ရသည်။ မဟုတ်ပါဘူး..... အမည်းပါ ဟူသော အငြင်းဝါကျမျိုးလုပ်ခဲ့ပါလျှင် ငွေဗိုင်းဖြူသည် ပြဿနာရှာ၍ ဆုံးတော့မည် မဟုတ်တော့ပေ။

သူ၏ အိပ်ချိန်များတွင်ပါ စကားနာထိုးတော့မည်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ပင်ပန်းလာခဲ့သည်မို့ အိမ်ပြန်ရောက်ပါက နားအေးပါးအေး နားချင်သည်။ သို့သော် ငွေဗိုင်းဖြူသည် သူ့နားနှင့် သူ့စိတ်ကို အနားပေးမည့်လူမျိုး မဟုတ်ပေ။ သူ စိတ်ပျက်လှပါပြီ။ စိတ်ကုန်လှပါပြီ။

အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်အတွင်း အကြိမ်ကြိမ်ကွာရှင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ကွာမည့်အချိန်တိုင်း ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုသော စကားလုံးနှင့် တုတ်နှောင်ခဲ့သည်။ သူ ခြေချုပ်မိခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသွားတယ်ဆိုပြီး ဆေးရုံနှစ်ရက်လောက် တက်ပြလိုက်ရင်ပဲ သူ သနားသွားရပြန်သည်။

သည်းခံအောင်နိုင်ရင် အောင်ပါတယ်ဆိုသော စကားလုံးသည် သူ့အတွက်များ ရည်ရွယ်ပြီး ဖြစ်တည်လာ သလားဟုပင် မတွေးကောင်းတာတွေ တွေးရလောက်တဲ့အထိ စိတ်ရှုပ်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ ကွာရှင်းတော့မယ်လို့ သူ့ဘက်က မပြောခင် “ ဖြူမှာ ကိုယ်ဝန်နှစ်လရှိနေပြီ” တဲ့လေ။

ယုံရမှာလား..... မယုံရဘူးလား.... သူ ဝေခွဲမတက်နိုင်တော့ပေ။

ငွေဗိုင်းဖြူကို ယုံချင်သေးပေမယ့် ငွေဗိုင်းဖြူ ရဲ့လုပ်ရပ်များကို သူကြောက်သည်။

အိမ်သည် နွေးထွေးလုံခြုံသော မေတ္တာရိပ်မြုံ့ဖြစ်သည်ဟု စာဆိုများက ခြယ်မှုန်းကြသော်လည်း သုဿန် တစ်စပြင်နှင့် မခြားပေ။ ဝင်္ကပါပတ်လမ်းနှင့် မခြားပေ။ ခုတော့ ထိုဝင်္ကပါထဲ သူက တဝဲလယ်လယ်နှင့် လမ်းပျော်ကနေသူပမာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြင့် တောင်သွားရကောင်းနိုး မြောက်ပြေးရကောင်းနိုး။

နောက်ဆုံးတော့ သံဝရဆီပဲ ရောက်ရပြန်ဖြစ်သည်။ သံဝရဆီက အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ရလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ ထွက်ပေါက်မဟုတ်တောင် စိတ်သက်သာရာ ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် သံဝရက သူ့ကို အလင်းပြလိုက်ပြန်သည်။ မှန်သည်။

ငွေဗျိုင်းဖြူက Ultrasound ရိုက်တဲ့အချိန် သူ..... ငွေဗျိုင်းဖြူအနီးတွင် မရှိချေ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို လိမ်လို့ ရသည်။

သို့သော် လိမ်ပါ့မလား..... မနက်က ထမင်းဝိုင်းတွင် ငွေဗျိုင်းဖြူ ပျို့အန်ခဲ့တာကို သူ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခါတိုင်း ငွေဗျိုင်းဖြူ လိမ်ညာနေချိန်ဆို ခုလို သဘာဝ မကျပေ။ ထို့ကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ ငွေဗျိုင်းဖြူ မလိမ်ဘူးဟု ထင်သည်။

“မင်း..... ဘာကို အဲဒီ လောက်တွေးနေတာလဲ..... နေညီ။ မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ..... ဘာလုပ်ချင် တာလဲ..... ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော။ မင်းအတွက် ငါ ဘာမဆို လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ သူ သွားခဲ့တဲ့ ဆေးရုံကို သွားပြီး ဆေးမှတ်တမ်း မှန်, မမှန် စုံစမ်းပေးရမှာလား။”

“ရတယ်..... သံဝရ..... မစုံစမ်းနဲ့တော့”

“ဘာလို့လဲ..... မင်း..... သူ့ကို ယုံနေပြန်ပြီလား နေညီ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါ သူ့ကို ယုံကြည်လိုက်မယ်”

နေညီစကားကြောင့် သံဝရ စုတ်တစ်ချက် သပ်လိုက်သည်။ သံဝရ

သိပ်စိတ်ပျက်သွားလို့ပဲဖြစ်သည်။ နေညီ နှုတ်မှ သူ့ကို
ယုံကြည်လိုက်မယ်လို့ပြောတာ ဒီတစ်ကြိမ်တည်းကတော့လို့လား။ စိတ်ပျက်တယ်။
စိတ်ကုန်တယ် ပြောလိုက် ငွေဗျိုင်းဖြူက လိမ်ပြန်လျှင်
ယုံကြည်မယ်ပြောလိုက်..... အလိမ်ပေါ်သွားရင် စိတ်ကုန်လိုက်နှင့် အခုလည်း
အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ် ရှိခဲ့ပါပြီ။

“ ငါ..... သူနဲ့ ကွာရှင်းတော့မယ် ”

ဟု ပြောတာ တစ်ပတ်မပြည့်သေးပေ။

သို့သော်..... ကိုယ်ဝန်နှစ်လရှိပြီဆိုသော စကားကို

ယုံကြည်လိုက်မယ်တဲ့။

“ ဘာလို့လဲ သံဝရ။ ငါ..... အဲဒီ လိုဆုံးဖြတ်တာ မကောင်းလို့လား။

မင်းစိတ်ထဲ သဘောမတွေ့ဘူးလား။ သဘောမတွေ့ရင် ပြောနော်။

ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ငါ ပြင်မယ် ”

နေညီက ထိုသို့ပြောလာပြန်သောအခါ သံဝရထံတွင် ပြောစရာ
စကားလုံးက ရှားပါးသွားရပြန်သည်။ နေညီ စိတ်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဆန္ဒကို
ဘာခွန်အားနဲ့ တားရမှာတဲ့လဲ။ မလုပ်နဲ့..... မယုံနဲ့..... ကွာရှင်းလိုက်တော့ ဆိုပြီး
မီးလောင်ရာ လေပင့်ပြောရမှာလား။ အကယ်၍ ငွေဗျိုင်းဖြူဗိုက်ထဲမှာသာ
ကလေးက အမှန်တကယ် ရှိနေ ရိုးမှန်လျှင် ကွဲကြ၊ ကွာကြဖြစ်ပါက နေညီကိုသာ
ပတ်ဝန်းကျင်က မကောင်းပြောကြမည်။ နေညီက ခေါင်းငုံ့ကာ အရှုံးပေးနေရမည့်
အဖြစ်မျိုးကိုလည်း သံဝရ မလိုလားပေ။ ထို့အတူ ငွေဗျိုင်းဖြူ၏
ကြိုးဆွဲရာကနေရသော နေညီ၏ ဘဝကိုလည်း မကြည့်နိုင်တော့ပေ။

“ မင်း..... စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါ။ မဟုတ်ရင် မင်းပဲ

နောင်တရလိမ့်မယ်။ ကိုယ် နောင်တ ရလာနိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ
မလုပ်ပါနဲ့။ ငရဲပဲ ဖြစ်စေဦးတော့ လမ်းရှိရင် အဆုံးထိ လျှောက်ရမှာပဲ။ ရပ်နေလို့မှ

မရတာ ။ အချိန်က ပြောင်းလဲတဲ့ သဘောရှိပါတယ်”

“ အကယ်၍ အချိန်တွေကိုသာ နောက်ပြန်ရစ်လို့ရခဲ့ရင် အဲဒီ
ငွေမျိုင်းဖြူနဲ့ တစ်ညတာ အမှားကို ရောက်သွား ချင်တယ်။ ငါ ပြန်ပြီး
ပြုပြင်ချင်တယ်”

“ ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးပါပြီ။ မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းနေရုံနဲ့ ပြီးတာမှ
မဟုတ်တာ။ ငွေမျိုင်းဖြူကို ယုံကြည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီ မဟုတ်လား။
ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်းသာ ယုံလိုက်ပါတော့။ အဲဒါမှ မင်းစိတ်ထဲလည်း နေသာ
ထိုင်သာ ရှိမယ်”

သံဝရသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အေးနေပြီဖြစ်သော ကော်ဖီကို
တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ ကဲ..... အခု မင်းစိတ်ပြေလက်ပျောက် ဘယ်သွားချင်သလဲ။ ငါ
ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“ မသွားတော့ပါဘူး အိမ်ပဲပြန်တော့မယ်။ တကယ်တော့
အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး။ ဒီတစ်ညတော့ ဟိုတယ်မှာ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး
အိပ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေမျိုင်းဖြူအကြောင်းလည်း မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။
ငါရှိတဲ့နေရာ ကို မရမက စုံစမ်းပြီး လိုက်လာနေဦးမှာပဲ။ မင်းပဲ စိတ်ရှုပ်နေရမယ်။
ကဲ..... သွားကြရအောင် ပြန်ကြတာပေါ့ကွာ”

နေညီသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထရပ်လိုက်သည်။

“ ပိုက်ဆံရှင်းရဦးမယ်လေ”

ဟု ဆိုကာ သံဝရက ဘဲလ်ကို နှိပ်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ Waiter လေးရောက်လာ၏ ။

သံဝရက ထုံးစံအတိုင်းပင် ငွေရှင်းပြီးမှ ထရပ်သည်။ သံဝရအရပ်သည်

ရှည်လွန်းသောကြောင့် ထီးဖြင့် အလှဆင်ထားသော အမိုးကို တိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ထီး၌ တွဲလွဲခဲ့နေသော မိုးရေ အမှုန်အမွှားများသည် သံဝရ နဖူးပေါ် စီးကျသွားသည်။

“ အိုး..... ပြဿနာပဲ ”

သံဝရသည် မိုးရေနှင့် မတည့်ပေ။ မိုးရေထိပါက နှာစေးတတ်သည်။

ဒါကို သိနေသော သူက တစ်သျှူးဘူးထဲ မှ တစ်သျှူးစများကို ဆွဲယူကာ ပြာပြာသလဲပင် သံဝရနဖူးမှ ရေစက်များကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ ငါ့အရပ်က ထင်ထားတာထက် ပိုမြင့်ပုံရတယ်။ မင်းက လွတ်သွားပြီ ငါက မိသွားတယ် ”

အမှန်က သူနှင့် သံဝရသည် ကိုယ်အလေးချိန်ချင်းလည်း တူသလို အရပ်အမောင်းချင်းလည်း တူသည်။ သို့သော် သူက သတိထားနေသူဖြစ်၍ ခါးကို ကိုင်းပြီး ထရပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ခေါင်းမှာရော စိုသွားသေးလား ”

“ စိုမယ် မထင်ဘူး။ စိုစိစိ အထိအတွေ့မျိုး မခံစားရဘူး ”

အသုံးပြုပြီးသား တစ်သျှူးကို အမှိုက်ပုံးထဲထည့်ကာ ထွက်ဟန် အပြုတွင် waiter က ရောက်လာပြန်ပြီး ငါးရာတန်တစ်ရွက် အမ်းသည်။

“ တော်ပြီ..... ညီလေး..... ယူလိုက်တော့ ”

သံဝရသည် ဩဇာအာဏာပြည့်သူဖြစ်သည်။ အသံသည် ဩရှရှဖြစ်ပြီး အမိန့်သံဆန်သည်။

“ ကဲ.... မင်းနဲ့ငါ ဒီမှာပဲ လမ်းခွဲကြတာပေါ့။ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်။ အဆင်ပြေပါစေကွာ ”

သံဝရသည် ငွေမင်ရောင်ပါဂျဲရီးပေါ် စွေခနဲတက်ပြီး သူ့ကို လက်ပြကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

သံဝရ၏ ကားလေး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားချိန်ထိ သံဝရကို သူငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

သံဝရနှင့် စကားပြောရသောအချိန်သည် စိတ်ကြည်နူးစရာ အကောင်းဆုံးနှင့် အပေါ့ပါး ဆုံးဖြစ်သည်။

ရပါပြီ..... အဲဒီလောက်ထိလေး ပြေလျော့သွားရင်ပဲ ငွေမျိုင်းဖြူကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အားသစ်တွေ ဖြစ်လာရပါပြီ။

“ ကျေးဇူးပဲ သံဝရ..... ငါ့မှာ မင်းရှိလို့သာပဲ။ မင်းမရှိရင် ငါ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေတာ အတော်ကြာ လောက်ပြီ”

သူ့ရင်ထဲ၌ သာ အသံတိတ်ပြောလိုက်မိသည်။

သို့သော် ထိုစကားကို သံဝရက ကြားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ့ကို နားလည်နိုင်ဆုံးလူသည် သံဝရတစ်ယောက်သာရှိ၍ ဖြစ်သည်။ သူကလည်း သံဝရကို နားလည်သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ မစုံစမ်းပါနဲ့ပြောပါစေဦး သံဝရသည် ငွေမျိုင်းဖြူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စုံစမ်းဦးမည်ဖြစ်သည်။ ဘာတွေသိရဦးမှာလဲ..... ဘာတွေကြားရဦးမှာလဲ.... စိတ်ကုန်စရာ ဘာကိစ္စ တွေ ပေါ်လာဦးမှာလဲ။ ရင်တထိတ် ထိတ် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ကြောက်လန့်၍ မကြားချင်..... မသိချင်လို့မှ မရတာ ။ ကြားသင့်တာကို နားထောင်ရမည်။ မသိသင့်တာကို မသိချင်၍ မရပါ။ ကိစ္စတိုင်းကိုလည်း မသိချင်ယောက်ဆောင်ပြီး ကျော်သွားလို့မရနိုင်ပေ။

သူ အားမွေးထားဖို့သာလိုသည်။

သံဝရ ပြောလာမည့် အမှန်တရားကို နားထောင်နိုင်စွမ်းကို မွေးမြူထားရလိမ့်မည်။

သံဝရကို အိမ်ပဲပြန်လိုက်တော့မည်ဟု ပြောလိုက်ရသော်လည်း အမှန်က သူ အိမ်မပြန်ချင်သေးပေ။ အိမ်သည် သူ့အတွက်တော့ ပင့်ကူအသိုက်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ အမျိုးအမည်မသိသော ကြိုးများဖြင့် သူ့ကို ရစ်ပတ်ချုပ်နှောင်ထားသည်။

သည်အချုပ်အနှောင်များထဲမှ သူ လွတ်လပ်ချင်လှပါပြီ။ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းချင်လှပါပြီ။ လွတ်လပ်သော အရသာကို မြည်းစမ်းချင်လှပါပြီ။ သို့သော်.....

×××

“ မောင် ဒီနေ့စောသားပဲ”

ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်းပငင် ငွေမျိုင်းဖြူ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထေ့လုံးလား..... ရီလုံးလား ဆိုတာ ဝေခွဲမရပါ။

ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး ငွေမျိုင်းဖြူကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွား ရသည်။

“ ဘာလို့လဲ မောင်..... သရဲတွေ့လို့လား”

သရဲတွေ့တာထက် ပိုပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့အရာကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ဝန်သည် အကျ...နှင့် ငွေမျိုင်းဖြူ။

ငွေမျိုင်းဖြူက ဗိုက်ကလေးကျောပြကာ သူ့ကို ပြုံးထေ့ထေ့ ကြည့်နေလေသည်။ ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလေ။ ဒီတစ်သက် ရှင် ကျွန်မ ချည်ထားတဲ့ အမျှင်အတန်းများထဲက ရုန်းထွက်နိုင် တော့မှာ

မဟုတ်ပါဘူးဟု လှောင်ပြောင်နေသည် ဟု ခံစားရသည်။

“ မ.... မဟုတ်ပါဘူး..... ဒီလိုပုံကြီး ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့သြသွားတာပါ။ ကိုယ်ဝန်က ခုမှ နှစ်လဆို”

“ လက Ekသေးပေမယ့် ဝတ်ကြည့်ထားတာလေ။ ဘယ်လိုလဲ မောင်..... ဒီအကျ...က ဖြူနဲ့လိုက်ရဲ့လား”

မှန်တာပြောရရင် မလိုက်ပေ။ ပိန်သေးသေး ကိုယ်လုံးကို ဂုန်နီအိတ်ကြီး စွတ်ထားသလို ပုအိုက်အိုက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် မှန်ရာကို သံတော်ဦးတင်ပြန်လျှင်လည်း တစ်ညလုံး အိပ်မရအောင် ပွစိပွစိ လုပ်နေမှာ စိုးရ ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မရှိသော သွားကို ဖြကာ.....

“ လှပါတယ်။ မိန်းမတွေက ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အချိန် အလှဆုံးလို့ ဆိုရိုးရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ ဆိုရိုးကြောင့်ပေါ့ ဟုတ်လား.....မောင့်စိတ်ထဲကတော့ တကယ်မပါဘူး မဟုတ်လား”

ဟော.... ဖြစ်ပြန်ပြီ။ စကားလုံးတစ်လုံးတောင် အမှားမခံပါလားနော်။

“ မင်းက မလှဘူးဆို မောင်က မင်းကို လက်ထပ်ခဲ့ပါ့မလား ဖြူရယ်။ မောင် အလှမက်တာကို မင်းလည်း သိသားနဲ့”

“ ဒါကြောင့် ကလပ်တို့၊ မာဆပ်တို့ မကြာမကြာ သွားနေတာပေါ့လေ..... ဟုတ်လား။ အိမ်က အလှတော့ ရိုးနေပြီဆိုတော့ အသစ်အဆန်းလေးတွေကို သွားခံစားတာပေါ့လေ.... ဟုတ်လား”

ပြဿနာက စပါပြီ။ ငါ ကလပ်သွားတာ..... မာဆပ်သွားတာ မင်း ဘယ်နှစ်ခါမြင်သလဲ ပြောစမ်းပါ။ မျက်မြင် ရှိခဲ့ရင် ငါ့ကို ရန်တွေ့လိုက်.... ငါ ခေါင်းငုံ့ခံမယ်..... ဟုသာ ရန်စကားဆိုလိုက် ချင်သည်။ သို့သော် မှားသည် ဖြစ်စေ၊

မှန်သည်ဖြစ်စေ ဖြူသဘော၊ ဖြူစကားကို လွန်ဆန်ဝံ့သူ မဟုတ်။ ကိုယ်မှန်နေလည်း ခေါင်းငုံ့ခံရမည်ဟု ဝဋ်ကြွေးက သတ်မှတ်ပေးပြီးဖြစ်သည်။

“ ဘယ်မိန်းမ..... ဘယ်လောက်လှလှ မောင့်နှလုံးသားထဲ အဲဒီ အလှက မထိုးဖောက်နိုင်ပါဘူး။ လောကမှာ မိန်းမသားဆိုလို့ မောင့်အတွက်တော့ ဖြူတစ်ယောက်တည်း.....”

မရွှေစောက ပြုံးတော်မူလာသည်။ ထိုအခါမှ သူလည်း အသက်ရှူချောင်သွားရ၏ ။

ငွေဗိုင်းဖြူနှင့် နေထိုင်လာရင်း မိန်းမတွေအကြောင်း သူသိလာရသည်က မိန်းမများသည် မုသားစကားကို ခုံမင်သည်။ နှစ်သက်သည်။ အမှန်တရားကို မျက်ကွယ်ပြုသည်။ လက်မခံလိုကြပေ။

အလိမ်အညာစကားကို သူမုန်းသော်လည်း ယခုတော့ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် လိုအပ်၍ သင်ယူပြီးဖြစ် သည်။ စိတ်ပျက်လှပါပြီ။ ငွေဗိုင်းဖြူနှင့် အဆင်ပြေနိုင်ရေးအတွက် သူ့ကိုယ်သူ နှမြောမိသည်။ ဆုံးရှုံးသွားသော ရိုးဖြောင့်မှုအတွက်လည်း ဝမ်းနည်းသည်။ သူ မလိမ်ချင်ပါ။ လိမ်ရတဲ့အခြေအနေကိုလည်း ညည်းငွေ့လှပါပြီ။

“ ဒီကောင်လေးက လာဘ်ကောင်လေး ထင်တယ်.... မောင် အချိုးတွေ ဘာတွေပါ ပြောင်းကုန်ပြီ”

ငွေဗိုင်းဖြူက ဗိုက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ယုယုယယ ဆိုပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်များလား..... တကယ့် ကိုယ်ဝန်အစစ်လား....

“ ပေး..... အဲဒီ အိတ်။ ဖြူ ကူသယ်ပေးမယ်.... အလုပ်တွေ ပါလာသေးလား”

“ အင်း.... နည်းနည်းပါ။ ညတော့ စာရင်းတွေ စစ်ရမယ်.....

လကုန်ရက်လေ။ မနက်ဖြန် ဝန်ထမ်းတွေကို လစာပေးရမယ်”

ဘာအထအနများ ကောက်နေဦးမလဲဟု ရင်တမမဖြစ်နေရသော်လည်း
ငွေဗျိုင်းဖြူက သူ့လက်ထဲမှ အိတ်ကိုယူကာ သူ့လက်မောင်းကို တွဲခိုလာသည်။

“ ဒီနေ့ မောင်ကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးပြေမဟင်း ချက်ထားတယ်။ ငါးပြေမက
အတုရှိတယ်ပြောလို့ ဖြူကိုယ်တိုင် ဈေးဝယ်ထားတယ်”

မှန်တာပြောရလျှင် သူ ဗိုက်မဆာပါ။ သို့သော် မဆာဘူးဟု
ပြောပြန်လျှင်လည်း ဘယ်မိန်းမနဲ့ ညစာ အတူစားလာသလဲဆိုပြီး
ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်နေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ဆာချင်ယောင် ဆောင်ရတော့မည်
ဖြစ်သည်။

“ ခဏနားပြီး ဖြူနဲ့အတူ ထမင်းစားမယ်..... မဟုတ်လား”

“ ဖြူ ဆာရင်စားနှင့်လေ။ မောင် ရေ ချိုးဦးမှာနဲ့ဆို
နည်းနည်းကြာဦးမယ်”

“ မစားပါဘူး၊ ဖြူက ဆာလွန်းလို့စားတာမှ မဟုတ်တာ။ မောင်နဲ့
ထမင်းလက်ဆုံ စားချင်လို့ဟာကို။ ကဲပါ.... အိမ်ထဲဝင်ပါဦး”

ငွေဗျိုင်းဖြူ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာရပြန်သည်။

“ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ မေမေ့ကို ပြောလိုက်တယ်”

လှေကားတတ်နေသော သူ့ခြေလှမ်းများ ရပ်သွားသည်။

ငွေဗျိုင်းဖြူကို သံသယဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့
မှန်ကန်နေပြီပေါ့။ တကယ့်ကိုယ်ဝန်အစစ်ပေါ့။

“ မောင့်မျက်လုံးတွေက ဘာလဲ..... ဖြူကို မယုံလို့လား”

“ အံ့ဩလို့ပါ။ ခါတိုင်းကိုယ်ဝန်တော့ လူကြီးတွေကို အသိမပေးဘဲ.....

ခုမှ.....”

“ ခုဟာက တကယ့်ကိုယ်ဝန်မို့ပေါ့..... မောင်ရဲ့။ ဘာလဲ မောင်က ဖြူကို လူညာလို့ထင်နေတာလား။ ဖြူက ညာခွဲတယ်ပဲထားပါတော့ ဘယ်သူကောင်းဖို့လဲ..... ဘယ်သူ့အတွက်လဲ.....”

သူ အမုန်းဆုံးစကားဖြစ်သည်။ သူ့ကြောင့် သူ့ခြေငြိမ်အောင်လို့ ထိန်းသိမ်းရတာ ပါဆိုတဲ့ဆင်ခြေတွေ လာဦးမည်ဆိုတာ ကြိုသိတဲ့အတွက် အလကားတော လေကုန်မခံချင်တော့ပေ။ ထွက်စရာဒေါသတို့လည်း မရှိတော့ပါ။

ငွေဗိုင်းဖြူက အမှားဆိုတာ ငါ၏ အဘိဓာန်မှာ မရှိဟု ယူဆထားသူဖြစ်သောကြောင့် သူ စကားဆက်မပြော ချင်တော့ပေ။ ဆက်ပြောနေလျှင် အခြေအနေ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။

“ မောင်.....”

“ မောင် နားချင်ပြီ ဖြူ”

တွဲခိုထားသော ငွေဗိုင်းဖြူ၏ လက်ကို ဖြုတ်ချပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ နောက်တွင် ငွေဗိုင်းဖြူ က ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာမည်ကို သိသည်။ ငွေဗိုင်းဖြူ၏ ပွစိပွစိ နှုတ်ခမ်းပါးကို ရှောင်လွှဲဖို့က တစ်ခုတည်း ရှိသည်။

ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ရေအကြာကြီး ချိုးရုံပေါ့။

အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း ကုတင်ပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချကာ စည်းထားသော နက်ခဲတိုင်ကို လည်ပင်းမှ ဖြုတ်လိုက်ချိန်ထိ တင်းကျပ်နေသော စိတ်များ ပြေလျော့မသွားသေးပေ။

ဝတ်ထားသော ရုပ်အကျဉ်းကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ ဟင်..... မောင် ရေချိုးတော့မလို့လား။ ခုမှ ပြန်ရောက်တာ နားပါဦးလား”

“ ရေချိုးခန်းထဲ ရေစိမ်ရင်းပဲ နားတော့မယ်”

“ အို..... မဖြစ်ပါဘူး၊ နေ့လည်ကပဲ မိုးက သည်းသည်းထန်ထန် ရွာထားတာ နှာတွေ စေးနေပါ့မယ် မောင်ရယ်။ ဒီနေ့တော့ ရေမစိမ်ပါနဲ့တော့”

“ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာနေတယ်..... ဖြူ..... မောင့် ဆန္ဒကို မတားပါနဲ့။ ရေချိုးတာလေးတော့ မောင့် သဘောနဲ့ မောင် ဆုံးဖြတ်ပါရစေ”

“ မောင့်စကားလုံးတွေက ဘာလဲ.... ဖြူက မောင့်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်ချုပ်ကိုင်နေတယ်လို့ ထင်နေ တာလား..... မောင်။ ဖြူရင်ထဲက စေတနာတွေ၊ အချစ်တွေကို မောင် ဘယ်တော့မှ မြင်မှာလဲ”

မင်းက ငါ့ကိုချစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဖြူ.... သိမ်းပိုက်ချင်နေတာ။ မင်း ငါ့ ဘဝကို လွှမ်းမိုးချင်နေတာ။

“ မောင့် မျက်လုံးတွေက ဘာလဲ..... ဖြူကို ဘာပြောချင်တာလဲ။ တည့်တည့်ပြောပါ မောင်..... အဲဒီ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဖြူကို မညှဉ်းဆဲပါနဲ့”

သူ မျက်လုံးပိတ်လိုက်သည်။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူသည်။
စိတ်လျှော့လိုက်ပါ။ မိန်းမသား တစ်ယောက်နဲ့ ဖက်ပြိုင်ပြီး အချေအတင် မဖြစ်ပါနဲ့ဟုသာ သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်မိသည်။

“ တော်လောက်ပြီ ဖြူ..... မောင် မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်စိတ် မရှိဘူး”

တဘက်ကို ဆွဲပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

“ ဒုန်း..... ဒုန်း.....”

တံခါးပိတ်လိုက်သော်လည်း တံခါးထုသံက သူ့လွတ်လပ်မှုကို နှောင့်ယှက်ပြန်သည်။

“ မောင်..... ထွက်လာပါ။ အဲဒီ လို ရှောင်လွှဲမနေနဲ့။ ဖြူကို ဒေါသဖြစ်ရင် အော်ငေါက်လိုက်ပါ။ ဖြူနဲ့မောင် အပြန်အလှန် ပွင့်ထွက်အောင်

အော်ပြီးရင် ပြီးသွားမယ့် ကိစ္စကို ဘာအတွက် ရှောင်လွှဲနေတာလဲ။ မောင့်စိတ်ထဲ မှာဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

သူ ရေပန်းကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။ အကျ...ကို မချွတ်တော့ပါဘဲ ရေပန်းအောက် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

ဘာကြောင့် မှန်းမသိ သူ့စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးမွန်းကျပ်နေသည်။ နေထိုင်ရသောဘဝကို ဘဝင်မကျပေ။ ဒေါသ တကြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကျင့်ဝတ်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာတို့ကြောင့် အရာရာကို ချင့်ချိန်မြဲသိပ်နေရသည်။

“ မောင်..... အရမ်းကြီး ကြာမနေနဲ့ဦး။ နှာစေးနေမယ်”

ထိုအသံသည် ရေသံများနှင့်အတူရော၍ သူ့နားထဲ ဝင်လာပြန်သည်။

“ မင်း စဉ်းစားပါဦး နေညီ။ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ကလေးကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝကို အကျဉ်းကျဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

ငွေမျိုင်းဖြူနှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဟု သံဝရကို ဖွင့်ပြောသောအချိန်က သံဝရ ပြောခဲ့သော စကားဖြစ် သည်။

“ ဒါဆို ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ့ရဲ့ တစ်ညတာအမှားကြောင့်..... သူ.... သူ အခု.... ကိုယ်ဝန်.....”

“ ဘာ.... ဘယ်လို..... ကိုယ်ဝန် ဟုတ်လား..... သူ့မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေတယ်ပေါ့”

“ ငါ.... မှားခဲ့တာပါ။ ငါ့အမှားပါ..... ငါ့အပြစ်ပါ”

“ ဟာ..... မဖြစ်နိုင်တာ..... တစ်ကြိမ်တစ်ခါအမှားနဲ့ ဟာ လုံးဝ ယုတ္တိမရှိဘူး..... နေညီ။ ဒါ.... ဆင်ထားတဲ့ အကွက်ပဲ နေမှာ”

အဲဒီ အချိန်ကသာ သံဝရ၏ စကားကို မျက်ကွယ်မပြုခဲ့ပါလျှင်

ပြဿနာက ခုလောက်ထိဆိုးလာလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါ။

ခုတော့ သူလည်း မပျော်ရွှင်ရသလို ငွေမျိုင်းဖြူလည်း စိတ်ညစ်ရသည်။

ပြုပြင်လို့မရတဲ့ အမှားကြီးသုံးခုတွင် သူက အဆိုးဆုံးသော ကိစ္စကြီးကို လုပ်ခဲ့မိပါပြီ။ ငွေမျိုင်းဖြူကလည်း အပျိုပြန်မဖြစ်နိုင်တော့သလို သူကလည်း လူလွတ်မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ကြိုးများစွာနှင့် ငွေမျိုင်းဖြူနှင့် သူ့ကို တုပ်နှောင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

ယခုတော့ ငွေမျိုင်းဖြူက သူ့ရဲ့ ပွဲတက်မလား.... မည်သည့် ဖိတ်စာရောက်လာပါစေ ဦးနေညီနှင့် ဒေါ်ငွေမျိုင်းဖြူဆိုတာမျိုးက ယှဉ်တွဲလျက်သာ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခါမှားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဆက်မမိုက်လိုတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ဝန်ဆိုတာကြီးက အစစ်အမှန် ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ အတုအယောင်ဖြစ်နေသည်ဖြစ်စေ သူ..... ငွေမျိုင်းဖြူကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် ယုံလိုက်တော့မည်။

“ ဒုန်း..... ဒုန်း.....မောင်.... ကြာနေပြီနော် ထွက်လာတော့။ မထွက်လာရင် ရေချိုးခန်းမီးကို ဖြူပိတ်လိုက် တော့မှာနော်”

ဘာတက်နိုင်ဦးမှာလဲ။ သူ ငွေမျိုင်းဖြူ၏ ချည်ကြိုးအောက်မှ လွတ်အောင် ရုန်းမထွက်နိုင်သူပဲ။ ငွေမျိုင်းဖြူ ပြုသမျှ Ekရရုံပေါ့။

ကြွေလုံထဲမှ ထရပ်ကာ တဘက်ကို ခါးတွင်ချည်လိုက်ပြီး ကြွေလုံထဲမှရေကို ဖောက်ချလိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်ဆိုရုံဖြင့် ငွေမျိုင်းဖြူက တဘက်သန့်သန့်တစ်ထည်ဖြင့် သူ့ကို ဆီးကြိုနေ လေသည်။ ပြီးနောက် ကလေးတစ်ယောက်ကို ယုယသော် ယုယခြင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရေစက်များကို

သုတ်ပေး လေသည်။

ထိုအခါကျပြန်တော့ ငွေမျိုင်းဖြူကို သူ ငေးကြည့်မိသွားပြန်သည်။

နီရဲသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ဆေးမကူပါဘဲ သဘာဝ အလျှောက် စိုရွဲ့ရွဲ့လေးဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်ကို ခပ်မြောက်မြောက် စုချည်ထားသောကြောင့် ဆံစEkများသည် နဖူးတွင် ကျိုးတို့ကျဲတဲဖြာကျနေ၏ ။ မိတ်ကပ်လူမထား ဘဲ သနပ်ခါးစစ်စစ်ကို ပါးကွက်ပါးပါးလေး လူးထားသဖြင့် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သနပ်ခါးနံ့သင်းသင်းကို ရှူရှိုက် မိသည်။

အမြင်မတင့်သော ကိုယ်ဝန်သည်အကျ...ကြီးကို ဘယ်အချိန်ချွတ်လိုက်မှန်းမသိချေ။ ယခုတော့လည်း အိမ်နေရင်းဝတ် ဂါဝန်တိုတိုလေးနှင့် ကလေးတစ်ယောက်လို ကြွကြွလေး လှနေပြန်သည်။ ဂါဝန်အောက်မှ ခါးကျဉ်း ကျဉ်းလေးက ကိုင်လှုပ်ချင်စရာ ကောင်းနေတော့၏ ။

“ မောင်.... ဖြူကို စိတ်ဆိုးနေတာလား၊ ဖြူလည်း တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေ ရတာ ပျင်းလို့ပါ။ မောင်ပြန်လာမှ စကားကို အတိုးချပြီး ပြောရတာ လေ။ ဖြူကြောင့် မောင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတယ်ဆို ဖြူတောင်းပန်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုလို ရေချိုးခန်းထဲမှာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိပ်စက်ပြီး မနေပါနဲ့... မောင်ရယ်..... နော်”

မျက်ဝန်းလေးအဝိုင်းသားနဲ့ ယုန်သူငယ်လေးလို မော့ကြည့်နေသော ဖြူကို အနမ်းပေးလိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်မိ သည်။

သို့သော် သူ့စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားနိုင်မှ ဖြစ်မည်။ ဖြူက အလျှော့ပေးလိုက်ရင် ကမ်းတက် တတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုးဆိုတာ အတွေ့အကြုံက သင်ပေးခဲ့ပါပြီ။

“ မောင့်အတွက် အကျ... ဖြူ ထုတ်ပေးထားတယ်..... ဝတ်လိုက်နော်။ မောင်က အအေးကြိုက်ပေမယ့် ရေချိုး ခန်းထဲမှာ ကြာနေလို့ ဖြူ အဲယားကွန်း

ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဪ..... မောင် ရေချိုးခန်းထဲ မှာနေတဲ့အချိန် သံဝရ ဆီက ဖုန်းလာသေးတယ်”

သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သံဝရနှင့် ဖြူကို ဖုန်းမပြောစေချင်ပါ။

“ ဘာ.... ဘာတဲ့လဲဟင်”

“ ဪ..... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်..... ပြန်ရောက်ပြီလားတဲ့..... ဘာလုပ်နေသလဲတဲ့.... အဲဒါနဲ့ ဖြူလည်း ပြန်ရောက်ကြောင်းနဲ့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးနေကြောင်း..... ပြီးရင် လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းလက် ဆုံ စားမယ်ဆိုကြောင်းပါ ထည့်ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ သူ ဘာပြန်ပြောသလဲ”

“ ဟွန့်အွန်း..... ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဖြူစိတ်အထင်တော့ သူ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ထင်တယ်။ အသံတွေကြားရတယ်။ ဒါနဲ့.... မောင်..... သံဝရက ရည်းစားရနေတာလား”

“ ဘာလို့မေးတာလဲ”

“သံဝရနားမှာ မိန်းကလေးအသံ ကြားရလို့ပါ။ ဟီး..... ဟီး အသံက ပြာရှုရဲ့နဲ့ ချွဲနဲ့ နေပုံရတယ်။ ရယ်ရတယ်နော်.... ဖြူက သံဝရကို လူပျိုကြီးလုပ်တော့မယ် ထင်ထားတာ။ ဒီလူပျိုကြီးတော့ ကျွတ်ချိန်တန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ လူပျိုကြီးကို ချွတ်လိုက်တဲ့ ကညာပျိုကို ဖြူ မော်ဖူးချင်သား”

ငွေဖျိုင်းဖြူ၏ နောက်ပြောင်စကားများက သူ့ကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။

သံဝရ ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ..... သူ မပါဘဲ

ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ..... ပြဿနာပဲ။ အကယ်၍ ထောင်ဖမ်းချင်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ပါက သံဝရလည်း သူ့လို လှောင်အိမ်ထဲ ရောက်သွားနိုင်ပေမည်။

သူကတော့ မသိလို့မှားခဲ့သည်။ သံဝရကိုတော့ သူ့လို အဖြစ်မျိုး အရောက်မခံနိုင်ပါ။

သံဝရပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုယ်စား ပျော်ရွှင်ရမည်။ လွပ်လပ်ရမည်။
မဖြစ်ပါ.... သံဝရသည် အပေါ်စားမိန်းကလေး များနှင့် အပျော်တမ်းတွဲ၍
မဖြစ်ပါချေ။

“ရော့... မောင်..... မောင့်အတွက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်စုံပဲ
ထုတ်ထားပေးတယ်”

ငွေမျိုင်းဖြူ၏ လက်ထဲမှ ဝတ်စုံကို ယူဝတ်နေမိသော်လည်း
သူ့စိတ်တွေက သံဝရထံ ရောက်နေလေသည်။ သံဝရ ဘာလုပ်နေသလဲ.....
သံဝရဘေးက မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ.....။

“ဖြူ.....”

“ဟင်..... ပြောလေ..... မောင်”

“မောင်.... အပြင်သွားမှဖြစ်မယ်”

“ဘာလို့လဲ..... မောင် ကိစ္စရှိလို့လား”

ဖြူအသံက သံသယတစ်ဝက် နှောနေသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်မျိုးမှာ
ထိုအသံကို သူ မဆန်းစစ်နိုင်အား ပါ။

“မောင်..... ရုံးကို ပြန်သွားရမယ်။ စာရင်းတွေလုပ်ရမှာ ကျန်ခဲ့လို့”

“ဪ..... ဒါများ မောင်ရယ်..... ဒရိုင်ဘာ ကိုသောင်းကို
လွှတ်လိုက်ရောပေါ့။ ကိုသောင်းက စိတ်ချရပါ တယ်”

“မဖြစ်ဘူး ဖြူ၊ မောင် မေ့နေတာ။ ဒီနေ့ ဆိုင်ကို ဗွီအိုင်ပီ ဧည့်သည်တွေ
လာလိမ့်မယ်၊ မောင်..... မေ့ပြီး ရုံးဆင်းလာတာ ဆောရီး..... ဖြူ”

“မောင်.... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ..... မောင့်မျက်လုံးတွေက

မရိုးသားဘူးနော်။ မောင်..... တစ်ခုခုဖြစ်နေ တယ် မဟုတ်လား”

သူ မဖြေရှင်းချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကားသောနှင့် ဟမ်းဖုန်းကိုဆွဲယူပြီး ဝတ်ထားလက်စ အဝတ်ကိုပင် ပြန်မလဲနိုင်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ နေဦး..... မောင်..... မောင် ဘယ်သွားမှာလဲဆိုတာ ဖြူ ကို ပြောသွားဦး”

ပြော၍ မဖြစ်ပါ။ ရှင်းပြနေပါက ပြီးဆုံးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းထူလှတဲ့ ငွေမျိုင်းဖြူကို လှည့်ပတ်ဖြေရှင်းနေရတာ နှင့်ပဲ ဒီည သံဝရဆီ ရောက်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

အိမ်ပြန်လာတော့မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ခုတော့ ဖြူဒေါသကို ဂရုမစိုက်နိုင်ပေ။

“ မောင်.....”

သွေမျိုင်းဖြူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့ရှေ့၌ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ့ကို စူးရှစွာ စိုက်ကြည့် နေ၏ ။

“ မောင်.... ဘယ်သွားမှာလဲ။ ဖြူကို အမှန်အတိုင်းပြောသွားပါ။ ကလပ်လား..... မာဆပ်လား..... ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားသလဲ..... မှန်တာကိုပြောပါ..... မောင်.... ဖြူ မတားပါဘူး.... လျှို့ဝှက်လွန်းတဲ့ မောင့်လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ယုန်ထင်ကြောင်ထင်နေရတဲ့ အခြေအနေကို ဖြူ မုန်းလှပြီ မောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကပြော လို့ သိရတာ ထက် မောင်ကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်ပါ။ ပြောပါ မောင်”

“ မင်း..... အထင်လွဲနေပြီ ဖြူ။ မင်း ပြောတဲ့နေရာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး..... ဖယ်ပါ”

“မဖယ်ဘူး..... မောင်။ ဖြူပြောတဲ့နေရာတွေ တစ်ခုမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဖြူကို မောင် ခေါ်သွားလေ။ မောင်.... ခေါ်သွားရဲရမှာပေါ့”

“ဖြူ.... ခုချိန်မှာ မင်းနဲ့ မောင် စကားများချင်စိတ်မရှိဘူးနော်။ ဖယ်ပါ.... အချိန်တန် အိမ်ပြန်လာမှာပဲ.... ဖယ်ပါကွာ”

“မဖယ်ဘူး..... မောင်”

ဖြူပုံက တကယ်လုပ်မည့်ပုံဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် မားမားကြီး ရပ်ထားပုံမှာ ဖယ်ပေးမည်အရိပ်သဏ္ဌာန်မျိုး မရှိချေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖြူကို အရှုံးပေး၍ မဖြစ်ချေ။ သံဝရဆီ သူသွားမှဖြစ်မည်။ သံဝရ မျက်လုံးတွေကို သူ သိသည်။ သူ့ရဲ့ရင်ဖွင့်စကားကြောင့် သံဝရ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ စိတ်ထင်ရာကို စွတ်လုပ်တတ်သည့် သံဝရ အကျင့်ကိုလည်း သိနေသည်။ တစ်ဖက်မှ စိတ်ဆင်းရဲနေရင် အခြားတစ်ဖက်တွင် မိုးမမြင် လေမမြင် အပျော်ရှာ တတ်သည်။

သံဝရ ပျော်ရွှင်နေတယ်ဆိုရင်တော့ သူ ပီတိဖြင့်ကြည့်နေနိုင်သည်။ ယခုတော့ သံဝရ ပျော်ရွှင်နေခြင်း မဟုတ်ပေ။ စိတ်ညစ်ညူးခြင်းကို မဟုတ်တဲ့ နည်းနှင့် ဖြေဖျောက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သံဝရကို အလုပ်အကိုင်ကောင်းပြီး စမတ်ကျသူထံတွင် မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းနေတယ်ဆိုတာ သူသိသည်။ ထိုမိန်းကလေးများထဲတွင် မိန်းမကောင်းများပါသလို မိန်းမဆိုးများပါဝင်သည်။

သံဝရအနီးတွင် ဟီးဟားတိုက်မြူဆွယ်နေသော မိန်းကလေးသည် မိန်းမကောင်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ မဖြစ်သင့် တာ မဖြစ်ရအောင် သူ တားရပေလိမ့်မည်။

“ဖယ်ပါကွာ.....”

ငွေဖျိုင်းဖြူ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ကာ ခပ်ဖွဖွ တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

လမ်းကြောင်းရှင်းသွားပြီမို့ သူ ရှေ့ဆက်ထွက်လာသည်။

“ မောင်..... မောင်..... မောင်..... မသွားရဘူး.... မောင် ”

လှေကားထိပ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော သူ့ခြေထောက်များသည်
လှေကားထစ်များကို နင်းကျော်ကာ ပြေးဆင်း သည်။

“ မောင်..... ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ သူ့နောက်သို့ ငွေမျိုင်းဖြူ ပြေးလိုက်သည်ကို
သူသိလိုက်သည်။

“ မောင် အား..... ”

အာမေဋီတ်သံနှင့်အတူ ဆူညံသံကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ တစ်စုံ
တစ်ယောက် လှေကားထစ်တိုင်း လိမ့်ကျ လာပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်အပြင်ထွက်ရန် ကြံရွယ်နေသော သူ့ခြေလှမ်းများ
တုံ့ဆိုင်းသွားရသည်။

“ မမလေး..... ”

အော်သံကြီးတစ်ခုက နက်မှောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ
လှည့်ကြည့်လိုက်၏ ။

မြင်ကွင်းကြောင့် မင်တက်သွားသည်။

“ ဖြူ..... ”

သူ့အသံက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ငွေမျိုင်းဖြူ
လှေကားရင်းတွင် ပုံပုံလေးခွေကျနေသော ငွေမျိုင်းဖြူ။

“ ဖြူ..... ”

သူ့အသံက ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။

ဖြူအနား ပြေးသွားချင်သော်လည်း သူ့ခြေထောက်တွေက လှုပ်၍

မရပေ။

“ဖြူ.....”

သွေးတွေ ဖြူထံမှ သွေးများ စီးကျလာသည်။

“ဖြူ.....”

သူ့အသံက စည်ဝေစွာ ဟိန်းထွက်သွားတော့၏ ။

×××

“စိတ်မကောင်းပါဘူး သူ.... ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသွားတယ်”

ဆရာဝန်၏ အသံသည် အနိမ့်အမြင့် မှန်သော်လည်း သူ့နားထဲ

ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ သူ့ရင်တွေ ဗလောင် ဆူကုန်သည်။

ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသွားတယ်ဆိုပဲ။ ဒါ..... ဒါဆို ဖြူမှာ တကယ်ပဲ

ကိုယ်ဝန်ရှိနေခဲ့တာပေါ့။ ယုံကြည်မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သော်လည်း ရိုးသားစွာ

ဝန်ခံရလျှင် ငွေဗျိုင်းဖြူကို သူ မယုံပေ။

“ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတယ် ဟုတ်လား..... ဆရာ။ ဒါ..... ဒါဆို သူက

တကယ်ပဲ ကိုယ်ဝန်.....”

“ ခင်ဗျားက သူ့အမျိုးသားလား”

“ ဟုတ်.... ဟုတ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့် ဇနီးပါ”

“ ခင်ဗျား ဇနီးက ခင်ဗျားကို မပြောရသေးဘူးထင်တယ်။ ကိုယ်ဝန်က

နုသေးတော့ သေချာဂရုစိုက်ရမယ်။ လူနာက သားအိမ်အားလည်း နည်းတယ်လေ။

ခုလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဆရာဝန်က စိတ်မကောင်းပါဘူးဟု နှုတ်ခမ်းဖျားလေးနှင့် ပြောနေသော်လည်း သူ့ရင်ထဲ ပူထူသွားသည်။ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ သူမှားသွားပြီဆိုတာ သိသော်လည်း ထိုအမှားက ပြင်ဆင်ခွင့်မရတော့ချေ။ သူ သိပ်ကို မှားသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒီလိုမှန်းသာ သိခဲ့ရင် ဖြူပို နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်နှင့် ကြင်နာပေးခဲ့မိမည်။ ဒီလိုမှန်းသာ သိရင် ဖြူကို သူတွန်းထုတ်ခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။ ဒီလိုမှန်းသာ သိရင် ဖြူကို အကျိုးအကြောင်း သေချာစွာ ရှင်းပြပြီး အပြင်ထွက်မည်သာဖြစ်သည်။ ခုတော့ သူ့ရဲ့မဆင်မခြင်လုပ်ရပ်ကြောင့် လောကကြီးကိုတောင် မြင်ခွင့် မရသေးတဲ့ သူ့ရင်သွေးက။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ.....။ နောင်တ ဆိုတာကြီးက သူ့အတွက်များ တမင်တကာ ဖန်တီးထားခဲ့တဲ့ စကားလုံးလား.....။ သူ..... ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဖြူနိုးလာရင် ဒီအဖြစ်မှန်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ သူ့ရင်သွေးကို လိုချင်နေရှာသော ဖြူစိတ်ကို ဘယ်လို ဖြေသိမ့်ပေးရမလဲ။ ဘယ်လို စကားလုံးမျိုးနဲ့ ချော့မော့ဖျောင်းဖျရမလဲ။

“ သား..... သား..... ”

အူယားဖားယားဖြင့် ပြေးလာသော မေမေ ဖြစ်သည်။ မေ့မေ့ကို သူ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့ချေ။ သူနှင့် ငွေဗျိုင်းဖြူ တို့ သိပ်မရင်းနှီးမည်ကို စိုးရိမ်ပြီး သူ့ကို ချစ်သော်လည်း အိမ်ခွဲနေစေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“ သတင်းကောင်း ဘယ်တော့ကြားရမလဲ ”

ဟု မျက်နှာပူလောက်အောင် မေးသူဖြစ်သည်။ သူ ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ သူ့ကြောင့် ငွေဗျိုင်းဖြူ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျခဲ့ရပါတယ်လို့ သူ ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ ပြောမလဲ.....။ ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်ပေ။ ပြောလိုက်၍ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်ပြီး ထုရိုက်တာမျိုးကို ခံနိုင်ရည်ရှိသော်လည်း နှလုံးရောဂါရှိသည့် မေမေ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ် သည်။

“သမီး.... သမီး.... ဘာဖြစ်သွား..... အမလေး.... သမီးလေး.... သမီး....
ဖြူ.... သမီး....”

“သတိထားပါ မေမေရယ်.... ဖြူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။
ခဏသတိလစ်နေတာပါ။ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း စိုးရိမ် စရာမရှိတော့ဘူးလို့
ပြောပါတယ်။ သတိထားပါ.... မေမေ။ ဖြူက ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ မေမေက ဟွန်း....
အဲဒီ မအေးမြ တစ်ယောက်နဲ့တော့ ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်တိုင်းမကျဘူး။
မေမေ့ကို မပြောပါနဲ့လို့ ပြောထားတဲ့ကြား က.....”

“ဘာ..... ငါ့ကို မပြောနဲ့..... ဟုတ်လား..... လူမိုက်..... လူမိုက်.....
ကဲဟယ်.... ကဲ.....ကဲ”

မေမေက ထုံးစံအတိုင်းပင် သူ့ကို ဆယ်ကျော်သက်တစ်ယောက်လို
ထုရိုက်လေတော့သည်။

နှလုံးရောဂါသည်မေမေက လက်သံတော့ ပြောင်သည်။ တစ်ချက်
တစ်ချက် အရိုက်ခံရလျှင် ထိုဒဏ်ရာက သုံးရက်ခန့် အနာမပျောက်ပေ။

အခုတော့ ရိုက်လိုက်ပါ မေမေ။ အသုံးမကျတဲ့သားကို
ရိုက်လိုက်ပါတော့.... မေမေပဲဖြစ်ဖြစ် သားကို ရိုက်ပေးမှ သားရင်ထဲမှာ
နေသာထိုင်သာ ရှိတော့မှာမို့ ရိုက်ပါ မေမေ။

“မင်း.... လုပ်လိုက်တာဆို ဟုတ်လား။ ဖြူလေး အခုလိုဖြစ်အောင်
လုပ်တာဆို။ အခု..... ဘယ်လိုလဲ။ ကိုယ်ဝန်ရော..... ကိုယ်ဝန်က
ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”

“မရှိတော့ဘူး မေမေ.... ကလေး.... မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်လို.....”

မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ကြည့်နေသော မေမေကြောင့် စိုးရိမ်သွားသည်။

“ မေမေ.... မေမေ.....မေမေ”

“ လူမိုက်..... ရုံးက ဘယ်လောက်တောင်အရေးကြီးနေလို့လဲ လူမိုက်”

မေမေသည် သူ့ကို မရိုက်တွေ့ပါဘဲ ချုံးပွဲချ ငိုလေသည်။ မေမေ့ကို ပွေ့ဖက်ထားရတော့မလား..... မျက်ရည်ပဲ သုတ်ပေးရတော့မလား နံရံနဲ့ ခေါင်းနဲ့ပဲ ပြေးဆောင့်ရတော့မလား ဝေခွဲမတက်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ ကုတင်ပေါ် အိပ်ပျော်နေသော ငွေဗျိုင်းဖြူကိုသာ စိတ်မကောင်းစွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ ငွေဗျိုင်းဖြူရဲ့ အပြစ်တွေပါ။ အကယ်၍ သာ ငွေဗျိုင်းဖြူက သူ့ကို ခဏခဏ မလိမ်ခဲ့ဘူးဆို လျှင် ခုလိုဖြစ်လာမည်မဟုတ်ပါ။ ခုတော့ သူ့ရဲ့ သံသယကြောင့် ငွေဗျိုင်းဖြူရဲ့ မရိုးသားမှုကြောင့် လောကထဲ မရောက်လာသေးတဲ့ သူ့ရင်သွေးက အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရသည်။

“ ငွေဗျိုင်းဖြူနိုးလာရင် မင်း.... ဘယ်လိုရှင်းပြမလဲ။ လူမိုက် ဟမ်..... ပြောလေ။ ငွေဗျိုင်းဖြူနိုးလာရင် မင်းဘယ်လို ပြောမှာလဲလို့ သူ့ခမျာ မင်းရင်သွေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရလို့ ဘယ်လောက်များ ပျော်နေရှာသလဲ။ မင်းမို့ လုပ်ရက်တယ်”

“ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုဘယ်ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ..... မေမေရယ်။
ခုဟာက.....”

“ တော်တော့ မင်း..... ငွေဗျိုင်းဖြူကို ခဏခဏ ကွာရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူး မထင်နဲ့။ ငါ ဝင်ပါလိုက်ရင် ပိုဆိုးကုန်မှာစိုးလို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။ ငါ့သားမို့သာပဲ..... သမက်သာဆို မင်းကို ငါ အရေခွံ ဆုတ်ခွာပြီးနေလောက်ပြီ..... သိလား။ ငမိုက်သားရဲ့”

မိုးခြိမ်းသံလား သူ့နားထဲ ဆူညံသွားသည်။ မေမေက သူ့ကို သိပ်စိတ်တိုနေပါပြီ။ သူ့တသက်တာလုံးတွင် မေမေ ဒေါသထွက်တာ ဒီတစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးသေးသည်။ မေမေဒေါသ ဒီလောက်ထိကြောက်စရာကောင်းလိမ့် မည်ဟု သူ

မတွေးထားခဲ့ပေ။ မေမေမျက်လုံးများသည် သွေးရောင်တို့ လွှမ်းနေသည်။

“ ခုမှ ငါ့ကို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ကြည့်မနေနဲ့။ မင်း..... ဘာ ဆက်လုပ်ရမလဲ..... ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ လူ ပီပီသသ ဆုံးဖြတ်”

မေမေသည် ပြတ်သားလှသည်။ စကားကို တုံးတိတိ ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

မေမေ သူ့ကို စိတ်နာသွားပြီလား။ သူ့ကို မကြည့်ချင်တော့ဘူးလား။ သူ့ရင်ထဲ ပူလောင်လာသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘယ်လို လူပီပီသသ ဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ.... သံဝရက သူ့ကို ဘယ်လို အကြံဉာဏ်များ ပေးနိုင်မလဲ။ သံဝရသာ သူ့နေရာမှာသာဆို သံဝရ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ။ ဘယ်ကဘယ်လိုစပြီး လှုပ်ရှားမလဲ။ ငွေဖျိုင်းဖြူရယ်.. မင်း မြန်မြန်သတိရလာပါတော့။ မင်း မြန်မြန်သတိရလာပါတော့ကွာ။ မင်း ဆူရင်လည်း ငါ ခံပါ့မယ်။ မင်းပြောသမျှ ငါ ခေါင်းငုံ့ခံပါ့မယ်။ မေမေက ငါ့ကို ဒီထက်ပိုမမုန်းသေးခင် မင်း မြန်မြန်နိုးလာပါတော့ဟုသာ သူ့ရင်ထဲ အကြိမ် ကြိမ် တောင့်တနေမိတော့သည်။

သို့သော် ငွေဖျိုင်းဖြူကတော့ ခုတင်ပေါ်၌ အပူများ ငြိမ်းအေးစွာ အိပ်မောကျလျက်ရှိလေတော့သည်။

*